

* “ব্ৰাহ্মণ জীৱন - অমূল্য জীৱন” *

আজি সদায় স্নেহত সমাহিত হৈ থকা স্নেহী সন্তানসকলৰ সৈতে স্নেহৰ সাগৰে মিলন উদ্‌যাপন কৰিবলৈ আহিছেহঁক। যেনেকৈ স্নেহেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা তেনেকৈ পিতাইও স্নেহী সন্তানসকলক পদমণ্ডণ ৰিটাৰ্ন (প্ৰতিদান) দিবৰ বাবে, সাকাৰী সৃষ্টিত লগ কৰিবলৈ আহে। পিতাই সন্তানসকলক নিজৰ সমান অশৰীৰী নিৰাকাৰী কৰি তোলে আৰু সন্তানসকলে স্নেহেৰে নিৰাকাৰী আৰু আকাৰী পিতাক সাকাৰী কৰি দিয়ে। এয়া হ'ল সন্তানসকলৰ স্নেহৰ চমৎকাৰ। সন্তানসকলৰ এনেকুৱা স্নেহৰ চমৎকাৰ দেখি পিতা হৰ্ষিত হয়। সন্তানসকলৰ গুণৰ গীত গায় যে কিদৰে সদায় পিতাৰ সান্নিধ্যৰ ৰঙত পিতাৰ সমান হৈ গৈ আছে। বাপদাদাই এনেকুৱা ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰা সন্তানসকলক আপ্তাকাৰী, বিশ্বাসী, নিষ্ঠাৱান সঁচা অমূল্য ৰত্ন বুলি কয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত এই স্থূল হীৰা-মুকুতাও মাটিৰ তুল্য। ইমানেই অমূল্য হোৱা। এনেকৈ নিজকে অনুভৱ কৰানে যে মই বাপদাদাৰ ডিঙিৰ মালাৰ বিজয়ী অমূল্য ৰত্ন হওঁ। এনেকুৱা স্বমান থাকেনে?

ডবল বিদেশী সন্তানসকলৰ নিচা আৰু আনন্দ থাকে যে আমাক বাপদাদাই ইমান দূৰৈত থকা সত্ত্বেও দূৰণিৰ দেশৰ পৰা নিৰ্বাচিত কৰি আপোন কৰি ল'লে। দুনিয়াই পিতাক বিচাৰি ফুৰে আৰু পিতাই আমাক বিচাৰি ল'লে। নিজকে এনেকুৱা বুলি ভাবানে? দুনিয়াই আহ্বান কৰি আছে যে আহা আৰু তোমালোক সকলোৱে ক্ৰম অনুসৰি কি গীত গোৱা? তোমাৰ সৈতে বহোঁ, তোমাৰ সৈতে খাওঁ, তোমাৰ লগতে সদায় থাকোঁ। ক'ত তেওঁলোকৰ ‘আহ্বান’ আৰু ক'ত তোমালোকৰ ‘সদাকালৰ সান্নিধ্য’। দিন ৰাতিৰ পাৰ্থক্য হৈ নগ'ল জানো। ক'ত এক চেকেণ্ডৰ সঁচা অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ বাবে তৃষ্ণাতুৰ আত্মাসকল আৰু ক'ত তোমালোক সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ আত্মাসকল! তেওঁলোকে গায়ন কৰে আৰু তোমালোক সকলোৱে পিতাৰ কোলাত উঠি থকা। তেওঁলোকে চিঞৰে আৰু তোমালোকে খোজে প্ৰতি তেওঁৰ মতত চলা। তেওঁলোক দৰ্শনৰ বাবে তৃষ্ণাতুৰ আৰু তোমালোক পিতাৰ দ্বাৰা স্বয়ং দৰ্শনীয়মূৰ্ত হৈ গ'ল। অলপ দুখ যন্ত্ৰণাৰ অনুভৱ আৰু বাঢ়িবলৈ দিয়া তাৰ পাছত চাবা তোমালোকৰ চেকেণ্ডৰ দৰ্শন, চেকেণ্ডৰ দৃষ্টিৰ বাবে কিমান তৃষ্ণাতুৰ হৈ তোমালোকৰ সন্মুখলৈ আহিব।

এতিয়া তোমালোকে নিমন্ত্ৰণ দিয়া, মাতা। পিছলৈ তোমালোকক চেকেণ্ডৰ বাবে লগ পাবলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব যে আমাক লগ কৰিবলৈ দিয়া। এনেকুৱা সাফাৎ সাফাৎকাৰ স্বৰূপ তোমালোক সকলোৰে হ'ব। এনেকুৱা সময়ত নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ জীৱন আৰু শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তিৰ মহত্ব তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো সেই সময়ত বেছিকৈ উপলব্ধি হ'ব। এতিয়া আলস্য আৰু সাধাৰণতাৰ বাবে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠতা আৰু বিশেষত্বক পাহৰিও যোৱা। কিন্তু যেতিয়া অপ্ৰাপ্ত আত্মাসকলে প্ৰাপ্তিৰ তৃষ্ণাৰে তোমালোকৰ সন্মুখত আহিব তেতিয়া বেছি অনুভৱ কৰিবা যে আমি কোন আৰু এওঁলোক কোন! এতিয়া বাপদাদাৰ দ্বাৰা সহজ আৰু বহুত খাজনা পোৱাৰ বাবে কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিজৰ আৰু খাজনাৰ মূল্য সাধাৰণ বুলি ভাবি লোৱা - কিন্তু এটি এটি মহাবাক্য, এটি এটি চেকেণ্ড, এটি এটি ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ শ্বাস কিমান শ্ৰেষ্ঠ হয় সেয়া আগলৈ বেছি অনুভৱ কৰিবা। ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ প্ৰতিটো চেকেণ্ড, এটা জন্মৰ নহয় কিন্তু জন্ম-জন্মান্তৰৰ প্ৰালব্ধ গঢ়োতা হয়। এক চেকেণ্ড গ'ল অৰ্থাৎ অনেক জন্মৰ প্ৰালব্ধ গ'ল। এনেকুৱা অমূল্য জীৱনধাৰী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান বিশেষ আত্মা হোৱা। বুজিলা কোন হোৱা? এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলক পিতাই লগ কৰিবলৈ আহিছে। ডবল বিদেশী সন্তানসকলৰ এইটো সদায় স্মৃতিত থাকে নহয় জানো! নে কেতিয়াবা পাহৰি যোৱা, কেতিয়াবা মনত থাকে? স্মৃতি স্বৰূপ হৈছা নহয় জানো! যি স্বৰূপ হৈ যায় তেওঁ কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে। স্মৰণ কৰোতা নহয় স্মৃতি স্বৰূপ হ'ব লাগে। অম্মা!

এনেকুৱা সদায় মিলন উদ্‌যাপন কৰোঁতা, সদায় পিতাৰ সান্নিধ্যৰ ৰঙত থাকোঁতা, সদায় নিজৰ সময়ৰ সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ মহত্বক জানোঁতা, সদায় খোজে প্ৰতি পিতাক অনুসৰণ (follow father) কৰোঁতা, এনেকুৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহ পূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পো লেও তথা অন্য দেশৰ পৰা অহা নতুন সন্তানসকলৰ প্ৰতি:- সকলোৱে নিজকে ভাগ্যৱান বুলি ভাবা, কেনেধৰণৰ ভাগ্য? এই শ্ৰেষ্ঠ ভূমিলৈ অহা - এয়াই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য। এই ভূমি মহান তীৰ্থ ভূমি হয়। গতিকে ইয়াত আহি উপস্থিত হ'লাহি এয়াতো ভাগ্য হয়ই। কিন্তু এতিয়া ইয়াৰ পাছত কি কৰিবা? স্মৃতিত থাকিবা, স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাসক সদায় আগবঢ়াই

নি থাকিবা। যিয়ে যিমান শিকিলা তাক আগবঢ়াই নি থাকিবা। যদি সদায় সম্বন্ধত থাকা তেন্তে সম্বন্ধৰ দ্বাৰা বহুত প্ৰাপ্তি কৰি থাকিবা। কিয়? আজিৰ বিশ্বত সকলোকে সুখ আৰু শান্তি দুয়োটাই লাগে। এই দুয়োটাই এই ৰাজযোগৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা চিৰকালৰ বাবে প্ৰাপ্ত হৈ যাব। এই প্ৰাপ্তি যদি বিচৰা তেন্তে এয়া হৈছে তাৰ সহজ সাধন, ইয়াক এৰি নিদিবা। লগত ৰাখিবা। বহুত আনন্দ পাবা। যেন আনন্দৰ খাজনা পাই যাবা, যাৰ দ্বাৰা আনকো সঁচা আনন্দ বিলাব পাৰিবা। আনকো শুনাবা, আনকো এই ৰাস্তা দেখুৱাবা। বিশ্বত ইমান আত্মা আছে কিন্তু সেই আত্মাসকলৰ ভিতৰত তোমালোক কেইজনমানহে ইয়াত আহি উপস্থিত হৈছা। এয়াও বহুত ভাগ্যৰ লক্ষ্যণ। শান্তি কুণ্ডত আহি উপস্থিত হৈছা। শান্তিতো সকলোৰে আৱশ্যক নহয় জানো। নিজেও শান্ত আৰু আনকো শান্তি দি থাকিবা, এয়াই হ'ল মানৱৰ বিশেষত্ব। যদি শান্তি নাই তেন্তে মানৱ জীৱন কি। আত্মিক, অবিনাশী শান্তি। নিজক আৰু আনকো সঁচা শান্তি প্ৰাপ্ত কৰাৰ ৰাস্তা দেখুৱাব পাৰা। পুণ্য আত্মা হৈ যাবা। কোনো অশান্ত আত্মাক শান্তি দিয়া তেন্তে কিমান ডাঙৰ পুণ্য হয়। প্ৰথমে স্বয়ং ভৰপূৰ হোৱা তাৰ পাছত আনৰ প্ৰতিও পুণ্যাত্মা হ'ব পাৰা। এনেকুৱা পুণ্য আৰু একো নাই। দুখী আত্মাক সুখ শান্তিৰ ৰেঙনি দেখুৱাব পাৰা। য'ত লগন থাকে তাত অন্তৰৰ সংকল্প পূৰণ হৈ যায়। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা যি বাৰ্তা পাইছা সেই বাৰ্তা শুনাওতা বাৰ্তাবাহক হৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকা।

সেৱাধাৰীসকলৰ প্ৰতি:- সেৱাৰ লটাৰীয়েও চিৰকালৰ বাবে সম্পন্ন কৰি তোলে। সেৱাৰ দ্বাৰা চিৰকালৰ বাবে খাজনাৰে ভৰপূৰ হৈ যায়। সকলোৱে এক নম্বৰৰ সেৱা কৰিলা। সকলোৱে প্ৰথম পুৰস্কাৰ লওঁতা হোৱা নহয় জানো! প্ৰথম পুৰস্কাৰ হ'ল সন্তুষ্ট হৈ থকা আৰু সকলোকে সন্তুষ্ট কৰা। তেন্তে কি ভাবা, যিমান দিন সেৱা কৰিলা সিমান দিন নিজেও সন্তুষ্ট হৈ থাকিলা আৰু আনকো কৰিলা নে কোনোবা অসন্তুষ্ট হ'ল? যদি সন্তুষ্ট হৈ থাকিলা আৰু সন্তুষ্ট কৰিলা তেন্তে প্ৰথম নম্বৰৰ হৈ গ'লা। প্ৰত্যেক কাৰ্য্যত বিজয়ী হোৱা অৰ্থাৎ প্ৰথম নম্বৰৰ হোৱা। এয়াই সফলতা। নিজেও ডিস্টাৰ্ব (অশান্ত) নহ'বা আৰু আনকো নকৰিবা, এয়াই বিজয়। গতিকে এনেকুৱা চিৰকালৰ বিজয়ী ৰহ্ন। বিজয় সংগম যুগৰ অধিকাৰ হয় কিয়নো মাষ্টৰ সৰ্ব শক্তিমান হোৱা নহয় জানো!

সঁচা সেৱাধাৰী তেওঁ হয় যি সদায় আত্মিক দৃষ্টিৰে, আত্মিক বৃত্তিৰে আত্মিক গোলাপ হৈ আত্মাসকলক সুখী কৰোতা হয়। তেন্তে যিমান সময় সেৱা কৰিলা আত্মিক গোলাপ হৈ সেৱা কৰিলানে? মাজত একো কাঁইটতো নাইল। সদায় আত্মিক স্মৃতিত থাকিলা অৰ্থাৎ আত্মিক গোলাপৰ স্থিতিত থাকিলা। যেনেকৈ ইয়াত এইটো অভ্যাস কৰিলা তেনেকৈ নিজৰ নিজৰ স্থানতো এনেকৈয়ে শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত থাকিবা। অৱনমিত নহ'বা। যিয়েই নহওঁক, যেনেকুৱাই বায়ুমণ্ডল নহওঁক যিদৰে গোলাপ ফুল কাঁইটৰ মাজত থাকিও নিজে সদায় সুবাস বিয়পায়, কাঁইটৰ লগত থাকি নিজে কাঁইট হৈ নাযায়। এনেকুৱা আত্মিক গোলাপ সদায় বাতাবৰণৰ প্ৰভাৱৰ পৰা উপৰাম আৰু স্নেহী হয়। তালৈ গৈ এনেকৈ নিলিখিবা যে কি কৰোঁ মায়া আহি গ'ল। সদায় মায়াজীং হৈ গৈ আছা নহয় জানো। মায়াক আহিবলৈ সুযোগ নিদিবা। দুৱাৰ সদায় বন্ধ কৰি ৰাখিবা। ডবল ল'ক (তলা) হৈছে স্মৃতি আৰু সেৱা, য'ত ডবল ল'ক আছে তাত মায়া আহিব নোৱাৰে।

দাদী জী ৰ তথা আৰু অন্য জেষ্ঠ ভগ্নী সকল ৰ প্ৰতি:-

যেনেকৈ পিতাই সদায় সন্তানসকলৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা বঢ়াই থাকে সেইদৰে পিতাক অনুৰণ কৰোঁতা সন্তান হোৱা। বিশেষকৈ সকলো শিক্ষকসকলক দেশ-বিদেশৰ পৰা যিয়েইআহিছে, সকলোকে বাপদাদাই সেৱাৰ শুভেচ্ছা জনাইছে। প্ৰত্যেকে নিজৰ নাম সহকাৰে পিতাৰ স্মৃতি আৰু প্ৰেমৰ অধিকাৰী বুলি ভাবি নিজেই নিজকে মৰম দিবা। এজন এজনৰ যদি গুণ গাও তেন্তে কিমানৰ গাব লাগিব। সকলোৱে বহুত পৰিশ্ৰম কৰিলা। যোৱা বছৰতকৈ এইবাৰ উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰিলা আৰু আগলৈও ইয়াতকৈ বেছি নিজৰ আৰু সেৱাৰ উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰি থাকিবা। বুজিলা – এনেকৈ নাভাবিবা যে আমাক বাপদাদাই নক'লে, সকলোকে কৈ আছো। ভক্তই পিতাৰ নাম ল'বৰ বাবে প্ৰচেষ্টা কৰি থাকে, ভাবে পিতাৰ নাম মুখত উচ্চাৰিত হৈ থাকক কিন্তু পিতাৰ মুখত কাৰ নাম উচ্চাৰিত হৈ থাকে? তোমালোক সন্তানসকলৰ নাম পিতাৰ মুখত উচ্চাৰিত হৈ আছে, বুজিলা। ভাল বাৰু

ডবল বিদেশী ব্ৰাতা- ভগ্নী সকল ৰ প্ৰশ্ন - বাপ দাদাৰ উত্তৰ

প্ৰশ্ন:- এই বছৰ সেৱাৰ বাবে নতুন পৰিকল্পনা কি ?

উত্তৰ:- সময়ক সমীপলৈ আনিবৰ বাবে প্ৰথমতে বৃত্তিৰে বায়ুমণ্ডল শক্তিশালী কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। ইয়াৰ বাবে

নিজৰ বৃত্তিৰ ওপৰত বিশেষ মনোযোগ দিব লাগে আৰু দ্বিতীয়তে আনৰ সেৱা কৰিবৰ বাবে বিশেষ এনেকুৱা আত্মাসকলক উলিয়াই আনা যিয়ে বুজি পায় যে সঁচাকৈ শান্তিৰ বিধি ইয়াতহে পাব পাৰি। এইটো আৰাজ এই বছৰত হওঁক যে যদি শান্তি হয় তেন্তে এই বিধিৰেই হ'ব। এই এটাই হৈছে বিধি, যিটোৰ বিশ্বত আৱশ্যকতা আছে - সেয়া এইটোৱেই বিধি, অন্য একো নাই। এইটো বাতাবৰণ চাৰিওফালে একেলগে গঢ়ি উঠা উচিত। ভাৰততেই হওঁক বা বিদেশতেই হওঁক শান্তিৰ আভা প্ৰসিদ্ধ ৰূপত হোৱা উচিত। চাৰিওফালৰ পৰা সকলোৱে অনুভৱ কৰক, আকৰ্ষণ হওঁক যে যথার্থ স্থান যদি আছে তেন্তে এয়াই। যিদৰে চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা UNO (ৰাষ্ট্ৰসংঘ) গঠন কৰা হৈছে যেতিয়াই কিবা হয় সকলোৰে মনোযোগ সেই ফালেই যায়। সেইদৰে যেতিয়া কিবা অশান্তিৰ বাতাবৰণ হয় তেতিয়া সকলোৰে মনোযোগ শান্তিৰ বাৰ্তাবাহক এই সকল আত্মা হয়, এই ফালে যাওঁ। অনুভৱ কৰক যে অশান্তিৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ এয়াই একমাত্ৰ স্থান, য'ত আশ্ৰয় ল'ব পৰা যায়। এই বছৰ এনেকুৱা বায়ুমণ্ডল গঢ়ি উঠা উচিত। জ্ঞান ভাল হয়, জীৱন ভাল হয়, ৰাজযোগ ভাল হয় এনেকৈতো সকলোৱে কয় কিন্তু প্ৰকৃত প্ৰাপ্তি ইয়াৰ পৰাই হ'ব, বিশ্বৰ কল্যাণ এই স্থান আৰু বিধিৰ দ্বাৰাই হ'ব, এইটো আৰাজ বিয়পি পৰক। বুজিলা - ইয়াৰ বাবে বিশেষশান্তিৰ বিজ্ঞাপন দিয়া, কাৰোৱাক শান্তি লাগে যদি ইয়াত সেই বিধি পাব পাৰি। শান্তিৰ সপ্তাহ ৰাখা, শান্তিৰ সমাগম কৰা, শান্তি অনুভূতিৰ শিবিৰ ৰাখা, এনেকৈ শান্তিৰ প্ৰকল্পন বিয়পাই দিয়া।

সেৱাত যিদৰে বিদ্যাৰ্থীৰ সৃষ্টি কৰা সেয়াতো বহুত ভাল, সেয়াতো নিশ্চয় বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাবই লাগিব। কিন্তু এতিয়া বিভিন্ন বৰ্গৰ লোক যেনেকৈ বগা কলা ভিন্ন ভিন্ন ধৰ্মৰ আত্মা আছে, তেনেকৈ ভিন্ন ভিন্ন বৃত্তিধাৰী প্ৰত্যেক স্থানতে থাকিব লাগে। যিয়ে য'লৈকে নাযাওঁক প্ৰত্যেক বৃত্তিধাৰীৰ লোকে নিজৰ ৰীতিৰে তেওঁলোকক অনুভৱ শুনাওক। যিদৰে ইয়াত কৰ্মশালা ৰাখে - কেতিয়াবা চিকিৎসকৰ, কেতিয়াবা উকিলৰ সেইদৰে ভিন্ন ভিন্ন বৃত্তিধাৰী লোকে একেই শান্তিৰ কথা নিজৰ বৃত্তিৰ আধাৰত শুনালে তেতিয়া ভাল লাগে। এইদৰে যিয়ে সেৱা কেন্দ্ৰলৈ আহে তেতিয়া প্ৰত্যেক বৃত্তিধাৰী ব্যক্তিয়ে নিজৰ শান্তিৰ অনুভৱ শুনালে তাৰ প্ৰভাৱ পৰে। সকলো বৃত্তিধাৰী লোকৰ বাবে এইয়া সহজ বিধি হয়, এইটো অনুভৱ হওঁক। যিদৰে অলপ সময় ভিতৰতে এইটো বিজ্ঞাপন ভাল হৈ গ'ল যে সকলো ধৰ্মৰ লোকৰ বাবে এয়াই একমাত্ৰ বিধি, এইটো আৰাজ হওঁক। এইটো ৰীতিৰে এতিয়া আৰাজ বিয়পোৱা। যি সম্পৰ্কত আহে বা বিদ্যাৰ্থী হয়, তেওঁলোকলৈকেতো এই আৰাজ যায়, কিন্তু এতিয়া অলপ বেছি চাৰিওফালে যাতে বিয়পে এতিয়া ইয়াৰ প্ৰতি আৰু অধিক মনোযোগ দিয়া। ব্ৰাহ্মণো এতিয়া বহুত কম হৈছে। ক্ৰমানুসৰি ব্ৰাহ্মণহোৱাৰ এয়া যি গতি, তাক তীব্ৰ বুলিতো কোৱা নহ'ব। এতিয়াটো অতিকমেও 9 লাখতো লাগে। অতি কমেও সত্যযুগৰ আদিত 9 লাখৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰিবা নহয়! তাৰ মাজত প্ৰজাও থাকিব কিন্তু সম্পৰ্কত ভালদৰে আহিলেহে প্ৰজা হ'ব। গতিকে সেইটো হিচাপত গতি কেনেকুৱা হ'ব লাগে! এতিয়াটো সংখ্যা বহুত কম। এতিয়া মুঠ বিদেশীৰ সংখ্যা কিমান হ'ব? অতি কমেও বিদেশীৰ সংখ্যা 2-3 লাখটো হ'ব লাগে! পৰিশ্ৰমটো ভাল কৰি আছা, এনেকুৱা কোনো কথা নাই কিন্তু গতি আৰু তীব্ৰ হোৱা উচিত। গতি তীব্ৰ হ'ব সাধাৰণ বাতাবৰণৰ দ্বাৰা। ভাল বাৰু।

প্ৰশ্ন:- এনে কুৱা শক্তিশালী বাতাবৰণ গঢ়ি তোলাৰ উপায় কি?

উত্তৰ:- স্বয়ং শক্তিশালী হোৱা, তাৰ বাবে অমৃতবেলাৰ পৰা প্ৰত্যেক কৰ্মত নিজৰ স্থিতি শক্তিশালী হয় নে নহয়, তাৰ চেকিংৰ ওপৰত আৰু অলপ মনোযোগ দিয়া। আনৰ সেৱাত বা সেৱাৰ পৰিকল্পনাত ব্যস্ত হ'লে নিজৰ স্থিতিত কৰ'বাত কৰ'বাত শিথিলতা আহি যায় সেয়েহে এই বাতাবৰণ শক্তিশালী নহয়। সেৱা হয় কিন্তু বাতাবৰণ শক্তিশালী নহয়। ইয়াৰ বাবে নিজৰ ওপৰত বিশেষ মনোযোগ দিব লাগে। কৰ্ম আৰু যোগ, কৰ্মৰ লগতে শক্তিশালী স্থিতি, এই ভাৰসাম্যতাৰ অলপ অভাৱ আছে। কেৱল সেৱাত ব্যস্ত হোৱাৰ বাবে নিজৰ স্থিতি শক্তিশালী হৈ নাথাকে। যিমান সময় সেৱাত দিয়া, যিমান শৰীৰ-মন-ধন সেৱাত লগোৱা, সেই অনুসৰি একৰ বিপৰীতে লাখ গুণ যি পাব লাগে সেয়া পোৱা নাযায়। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল কৰ্ম আৰু যোগৰ ভাৰসাম্যতা নাই। যি দৰে সেৱাৰ পৰিকল্পনা কৰা, পত্ৰিকা চপোৱা, টিভি, ৰেডিঅত কাৰ্যক্ৰম কৰা, যেনেকৈ সেয়া বাহিৰৰ সাধন বনোৱা, তেনেকৈ প্ৰথমে নিজৰ মনক শক্তিশালী কৰাৰ সাধন বিশেষ থাকিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত মনোযোগ কম আছে। আকৌ কৈ দিয়া ব্যস্ত আছিলোঁ সেইবাবে অলপ মিচ হৈ গ'ল। তেতিয়া ডবল লাভ হ'ব নোৱাৰে। অচ্ছা।

বৰদান: সেৱাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত মান পদ মৰ্যাদা ত্যাগ কৰি অবিনাশী ভাগ্য গঢ়ি তোলাত মহাত্যাগী হোৱা তোমালোক সন্তানসকলে যি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা - সেই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম বা সেৱাৰপ্ৰত্যক্ষ ফল হ'ল - সকলোৰে দ্বাৰা মহিমা হোৱাতো। সেৱাধাৰী সকলে শ্ৰেষ্ঠ গায়নৰ চিট (আসন) পায়। মান, পদমৰ্যাদাৰ চিট পায়, এইটো সিদ্ধি অৱশ্যে প্ৰাপ্ত হয়। কিন্তু এই সিদ্ধি যাত্ৰাৰ খোজহে, এয়া কোনো অন্তিম লক্ষ্যস্থান নহয়। সেয়েহে ইয়াক

ত্যাগ কৰোঁতা, ভাগ্যৱান হোৱা, ইয়াকে কোৱা হয় মহাত্যাগী হোৱা। গুপ্ত মহাদানীৰ বিশেষত্বই হ'ল ত্যাগৰো ত্যাগী।

স্লোগান: ফৰি স্তা হ ' ব লৈ হ ' লে সাক্ষী হৈ প্ৰত্যেক আত্মাৰ পাৰ্ট চোৱা আৰু প্ৰকল্পন (সকাশ) দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!